

[Hanne Reintoft.]

telse, at den ønskede koordinering ikke er nået, og at man stadig står tilbage med meget store problemer.

Der er bestemt heller ikke megen nyskabelse i dette lovforslag, mest en teknisk tilpasning, og først og fremmest er der ikke noget forsøg på at løse de virkelige problemer omkring vor sygesikring, som vi jo alle ved består, og som viser sig for folk i det daglige. Mens man på andre områder inden for den sociale sektor ikke har så meget imod at skabe ændringer, f. eks. havde man jo ikke så mange hæmnings med at fjerne sygekasserne, er man til gengæld meget tilbageholdende med at røre ved problemerne omkring den danske lægestand — jeg kender også godt lægeforeningens styrke — og man er bange for at røre ved de meget store problemer, som vort virkelig dårlige lægesystem medfører.

Vi dyrker krampagtigt herhjemme huslægeprincippet, og det var i og for sig også i orden, hvis det fungerede tilfredsstillende. Men det gør det ikke, Danmark er jo simpelt hen et af de lande, hvor det fungerer dårligst. Der er i Danmark én læge pr. 750 indbyggere. I USA, som man dog ikke kan fremhæve som et land med et særlig godt sundhedsvæsen, er der kun 670 mennesker pr. læge, og hvis jeg må henvise til et land, som man ellers har en meget overlegen og nedvurderende holdning til, som Nordkorea, så er der 280 mennesker pr. læge, og hver eneste indbygger bliver hvert halve år underkastet en grundig profylaktisk undersøgelse. Det kunne være, man skulle begynde at se lidt på det. Tænk, om hver eneste dansker, som det også sker i andre socialistiske lande, hvert halve år blev undersøgt profylaktisk for cancer, så kunne vi måske begynde at tale om et virkelig udbygget sundhedssystem.

Vi ved også, at de praktiserende læger er overbyrdede: Jeg har en læge i min bekendtskabskreds, der villigt erkender, at der sker dødsfald i hans praksis, fordi han ikke kan overkomme sit arbejde. Der er ikke noget i dette lovforslag, der vidner om nyskabelser i den retning; der er ikke, som det er nævnt før, tale om at skabe lægehuse, hvor der er anden faglig assistance, som virkelig kan aflaste lægerne.

Vi kan heller ikke lade være med at be-

mærke formen, hvorunder sygekasser nu skal tilpasses det enstrengede system, og skal igen advare meget mod at forsøge noget lignende med A-kasserne. Når man kan nære frygt for det, er det, fordi socialministeren ikke lægger skjul på, at også dette lovforslag indeholder tilpasning til fællesmarkedet, fordi man pludselig åbner mulighed for dækning af sygesikringsudgifter i udlandet til det unægtelig barske og nyskabte begreb, der hedder vandrende lønmodtagere. Må jeg bede socialministeren gøre mig den tjeneste ganske præcis at definere, hvad denne regering mener med udtrykket „vandrende lønmodtagere“. Hvem er den kommende vandrende lønmodtager? Jeg tror, det interesserer temmelig mange, ikke mindst arbejdsløse.

Vi er tilfredse med, at kontingentet skal opkræves over skatten, men vil gerne have en meget bedre progressiv beskatning. Hvis man havde det, ville det være socialt korrekt at slette grænsen mellem A- og B-medlemmer og lade alle have samme vilkår inden for sygesikringens rammer, men det kræver altså en til bunds gennemført progressivitet. Jeg ser af ministerens forslag, at man selv er inde på en udligning mellem disse to grupper, mellem A- og B-medlemmer, men at man altså ikke tør tage skridtet.

Vi må vende os imod en yderligere vælten byrder på amtskommunen og dennes skatteform og finder, at ministerens udtalelser om disse nye byrder og deres fordeling på befolkningen kræver en nærmere uddybning. Hvordan skal det forstås, når ministeren skriver, at der ikke for befolkningen som helhed bliver tale om øgede byrder? Hvilke befolkningsgrupper er det, der skal bære det? Når man er nødt til at anlægge dette helhedssyn, er der vel nogle grupper, der rammes af denne ikke gennemførte progressivitet.

Det skal stadig fremhæves, at vi havde ønsket og vil foreslå en anden form for administration af de store sikringsydelse; nemlig en mere demokratisk form end sygekassernes afskaffelse, men det skal vi komme tilbage til i dagpengespørgsmålet.

Usikkerheden om, hvordan man skal administrere, går også igennem hele dette dårligt gennemarbejdede forslag, hvor ministeren giver udtryk for stor usikkerhed med